

[Statsministeren]

reguleret efter den økonomiske udvikling i Danmark, og det er nok også den eneste brugbare metode. Men det fører så til, at i år, hvor der i Danmark er en lav inflation – det er jo noget nyt, og lad os håbe, det varer ved – og den samtidig er høj i Tyskland, så kniber det.

Men så må jeg jo minde om, at i en lang årrække har det altså været omvendt. Det har været sådan, at man har haft lav inflation i Tyskland og høj inflation i Danmark, og vi har ikke skåret i den danske støtte til mindretallet. Nu er der vel i og for sig ikke nogen – og jeg er sikker på heller ikke hr. J. K. Hansen – som vil mene, at så skal man nu betale en årrækkes overdækning tilbage, vel? Det går ikke an. Så derfor vil jeg hellere sige, at vi må nå frem til, at det er Kiel, at det er landsregeringen, som dækker, i takt med at inflationen i Tyskland er højere, end den er i Danmark.

Jeg håber, vi får løst disse problemer tilfredsstillende, for det siger sig selv, at vi alle må have den opfattelse, at det fortsat er en helt naturlig opgave for os i Danmark at støtte ikke mindst de kulturelle aktiviteter – skolearbejdet, ungdomsarbejdet og meget andet – som så trofast udføres af det danske mindretal i Syd-slesvig.

Hr. Aage Brusgaard havde et indlæg, hvor han talte om miljø og det, han mente var risici i forbindelse med, at vi måske i de kommende år – hvad jeg meget håber – får en udvikling, som betyder stigende miljøafgifter. Jeg tror personlig på, at 10 år fra i dag vil vi se et dansk skattemønster, som går ud på, at miljøafgifterne vejer tungt.

Men på hvilke vilkår? Vilkårene skal være for det første en nøjagtig tilsvarende lettelse i personskatterne og for det andet en tilrettelæggelse og et tempo, som betyder, at vi ikke derved belaster danske virksomheders konkurrenceevne urimeligt, så de ikke kan klare sig. Men man kan jo sige, at jo mere vi bruger miljøafgifter, jo mere når vi frem til at kunne glæde os over, at der bliver lavere skat på arbejdsindkomst. Og det fremmer beskæftigelsen.

Ellers vil jeg sige, at når hr. Aage Brusgaard taler om mulighederne for erhvervsaktivitet i landområderne, så bør hr. Aage Brusgaard aldrig blive træt af for sig selv og andre at fremhæve betydningen af, at Fremskridtspartiet deltog i forliget med regeringen, som for år tilbage førte til ændringer i by- og landzonelov-

givningen, således at der nu langt mere end før kan igangsættes erhvervsaktivitet i landzonerne.

Det er rigtigt, at vi skal være meget varsomme omkring erhvervslivets skattetryk, men jeg synes også, Folketinget har lov at rose sig af, at vi med rette, når vi gør status i dag, kan fremhæve, at vi i løbet af de senere år har gennemført en enorm lettelse i selskabsskatten og det samme i virksomhedsskatten. Og vi kan fremhæve, ligesom vores erhvervsliv selv gør det, at Danmark i dag er et af de bedste investeringslande i Europa. Personlig føler jeg mig overbevist om, at når vi forhåbentlig inden alt for længe får fundet en løsning, som sikrer fortsat helt og fuldt dansk medlemskab af EF, vil vores erhvervsliv og vore investeringer igen boome.

Nu tror jeg, jeg har svaret de menige medlemmer – sådan hedder det vist i fagsproget – som har taget ordet i dag. Og dog, jeg mangler naturligvis hr. Nyrop Rasmussen. Når jeg siger det sådan, så er det jo, fordi hr. Nyrop Rasmussen, der er Socialdemokratiets velærværdige formand, også tog ordet uden for ordførernes kreds – helt naturligt – og gjorde spørgsmålet om en løsning af sagen om Danmark og EF til sit hovedemne. Helt berettiget.

Jeg vil blot i dag sige om det, at jeg tror, vi vælger den rigtige strategi, når vi satser på at forsøge at gøre flest mulige af vore betænkeligheder ved EF-samarbejdets fremtidige form til fælles gods. Jo mere alle tolv slutter sig til at gøre til generelle betingelser, jo bedre klima, og jo lettere er det forhåbentlig til sidst, at de særlige danske vilkår kan komme på plads. Og det er jo en national nødvendighed for os.

Hr. Lykkesoft fremhævede, at den tale, jeg holdt i år, var en anden end i fjor, og det er jeg jo glad for at få bekræftet. (*Munterhed*). Men, altså, bortset fra det: Det er jo rigtigt nok. Det er rigtigt nok: talen i år havde et andet indhold og en anden klang. Det er der især to grunde til.

For det første at vi nu har oplevet et år til med smukt overskud på handelsbalancen og betalingsbalancen. Altså, bærer vi os fortsat rigtigt ad, så vil det her ligefrem være en permanent tilstand. Det har vi sandelig også haft behov for, det tør siges. Og det er jo det, der fører til, at vi nu i rimelig rask tempo tilbagebetaler vores udlandsgæld, som jo er den stør-